

РОЗВИВАЮЧИЙ ПОТЕНЦІАЛ ТВОРЧОЇ ГРИ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

**К. Каплунова, Миколаївський
національний університет
імені В.О. Сухомлинського**

У статті обґрунтовано розвиваючий потенціал творчої гри старших дошкільників, розкрито її вплив на особистісний розвиток дошкільника. Визначено основні характеристики творчої гри як провідного виду діяльності у період дошкільного дитинства.

Ключові слова: *гра, ігрова діяльність, творчі ігри, сюжетно-рольові ігри.*

Актуальність статті обумовлена новою парадигмою освіти ХХІ століття зорієнтована на людину нової культури, на розвиток творчої самореалізації та розкриття її потенціалу. У сучасній практиці дошкільного навчального закладу пріоритетним є інтелектуальна готовність дошкільників до навчання в школі й разом з тим у виявленні недостатньої уваги до творчої гри. Сьогодні особлива увага спрямована на розвиваючий потенціал творчої гри, але тільки як для виконання навчальних завдань.

У Базовому компоненті дошкільної освіти в Україні змістову лінію “Світ гри” віднесено до сфери “Культура” в якій зазначено: компетентність в ігровій діяльності, визначається розвиненістю ігрових умінь дитини, здатністю використовувати адекватні ігрові атрибути та іграшки, сформованістю ігрового партнерства, рівнем засвоєння нею ігрових правил [2, с. 17].

“Дитинство – найважливіший період життя людини, не підготовка до майбутнього життя, а справжнє, яскраве, неповторне життя, і від того, як пройшло дитинство, хто вів дитину за руку в дитячі роки, що увійшло до його розуму та серця, що оточує його, – від цього у вирішальній мірі залежить, якою людиною стане сьогоднішній малюк” – писав В.О. Сухомлинський [13, с. 48].

Важлива роль в психічному розвитку дітей дошкільного віку відводиться грі, бо вона забезпечує поступовий розвиток базових психологічних новоутворень (соціальна активність, усвідомлення, самопізнання, сомооцінка) і цим самим сприяє успішному вихованню дітей дошкільного віку.

Мета нашого дослідження – обґрунтування розвиваючого потенціалу творчої гри для дітей старшого дошкільного віку.

Аналіз досліджень і публікацій з питань розвитку ігрової діяльності дошкільників. Розглянемо дитинство як підґрунтя для розвитку майбутньої людини. На кожному етапі розвитку малюка відбувається фізичне дозрівання його організму, вдосконалення пізнавальних можливостей, нагромадження досвіду усвідомлення взаємодії з людьми та соціального життя дошкільника.

Соціальне становлення людини проходить такі етапи провідних видів діяльності: гру – дошкільний вік, навчання чи працю – шкільний вік. Гра супроводжує людину протягом усього життя і від того, наскільки людина опанує новими соціальними ролями, залежить успіх в усіх сферах її життя. Тому вкрай необхідно приділяти більше уваги розвитку ігрових умінь у дошкільному віці, який є сенситивним для опанування структурою гри.

Значення та важливість гри в життєвій компетентності дитини-дошкільника неможливо недооцінити і переоцінити. Гра вид діяльності, ціл्लю якої виступає сам процес діяльності, а не предметний результат; джерелом якої служить наслідування та досвід [7, с. 374].

Гра виступає предметом вивчення не тільки в педагогіці, а й психології, соціології, філософії, етнографії. На думку психологів (О. Запорожець, Е. Ельконін), вона є основою вияву активності дитини з перших років її життя. Це змістовна творча діяльність, в якій дитина дошкільного віку ставить свідомі цілі, прагне їх здійснити [5, с. 55].

В психолого-педагогічній науці та педагогічній практиці гра дошкільників дедалі частіше розглядається не лише як важливий засіб формування в них позитивного ставлення до однолітків, відповідальності, працелюбності, взаємодопомоги, а й неодмінна умова формування в хлопчиків і дівчаток колективних рис особистості, доброзичливих взаємин, почуття товариськості (З. Борисова, Р. Буре, Я. Неверович, В. Шур, Г. Якобсон). Питання взаємодії дітей дошкільного віку з людьми висвітлено в працях психологів: О. Кононко, В. Котирло, С. Ладивір, Т. Піроженко, Ю. Приходько. Питання свідомості дітей

дошкільного віку розглядаються у працях вчених: М. Лісіна, А. Сильвестру, С. Тищенко, Л. Уманець.

У своїх теоретичних висновках О. Леонт'єв обстоює думку, що розвиток психіки дитини визначається самим її життям, інакше кажучи – діяльністю дитини як зовнішньою, так і внутрішньою. Фактичне становлення особистості О. Леонт'єв пов'язує з підпорядкуванням мотивів, які з'являються і розвиваються протягом дошкільного віку [8, с. 151].

Д. Ельконін, доповнюючи О. Леонт'єва, вказує на важливу роль взаємин дитини з дорослими та однолітками. В старшому дошкільному віці дитина виділяє функції і ставлення дорослого як особливі об'єкти. Тому приклад дорослого орієнтує її дії і вчинки, служить основою всіх новоутворень в особистості дитини дошкільного віку [8, с. 151].

У пошуках ефективних засобів виховного впливу в дошкільному навчальному закладі часом забувають про взаємини, які природно виникають між педагогом і вихованцем. А саме зміст і характер цих взаємин має вирішальний вплив на формування особистості дитини.

Гра – це специфічна форма прояву дитячої активності в певному непродуктивному виді діяльності, спрямованому не на одержання результатів, а на переживання задоволення від самого процесу за визначенням психологічної енциклопедії О. Степанова [12, с. 90].

В українському педагогічному словнику подано визначення, що: “гра – форма вільного самовияву людини, яка передбачає реальну відкритість світові можливого й розгортається або у вигляді змагання, або у вигляді зображення (виконання, репрезентації) якихось ситуацій, смислів, станів” [3, с. 73].

Кожна дитина повинна мати право на дитинство, а це передусім мати право на розвиток власної ігрової діяльності.

Ще у XVIII столітті Жан-Жак Руссо вказував, що для того, щоб пізнати і зрозуміти дитину, необхідно поспостерігати за її граю. На відміну від дорослих, для яких середовищем спілкування є мова, для дитини природним середовищем спілкування є ігрова діяльність.

За твердженнями видатного педагога В. Сухомлинського: “...у грі розкривається перед дітьми світ, творчі можливості особистості. Без гри немає і не може бути повноцінного дитячого розвитку. Гра – це величезне світле вікно, через яке в духовний світ дитини вливається життєдайний потік уявлень, понять про навколишній світ” [14, с. 22].

Гра – соціальна діяльність, цілеспрямована і свідома. Вона завжди відтворює справжнє життя, тому її зміст змінюється зі зміною суспільних умов.

В різні історичні періоди відбувався розвиток ігор в залежності від соціально-історичних, географічних і конкретно-побутових умов життя, діти грають в різні за своїми сюжетами ігри. Навіть одна і та ж дитина змінює сюжет своїх ігор в залежності від конкретних умов, у які вона тимчасово потрапляє.

Особлива чутливість гри до сфери людської діяльності і відношень між людьми показують, що при всій різноплановості сюжетів за ними приховується принципово один і той же зміст діяльності людини і відношення людей в суспільстві.

Виникнення гри пов'язане не з діями якихось внутрішніх, вроджених інстинктивних сил, а з повністю окресленими соціальними умовами життя дитини в суспільстві та взаємодії з людьми для усвідомлення досвіду.

Гра виникає тоді, коли дитина сповнена яскравих вражень, які сильно діють на її почуття. Якщо дорослому не вдається пробудити у дітях інтерес до оточуючого, то і дитячі ігри будуть нецікавими та короткотривалими.

Значення гри багатогранне в дошкільному віці. Воно робить внесок у пізнання дитиною оточуючого світу, в розвиток його мислення, почуттів, волі, в формування взаємовідношень із однолітками, становлення самооцінки, самосвідомості усвідомлення в грі уявлень дітей про світ дорослих людей, їх дії, взаємовідношення.

Те, що пропущено через гру, діти засвоюють не так, як те, про що вони тільки слухали від дорослих, або навіть спостерігали самі. І відбувається це

тому, що гра не просто відображає, а моделює соціальні ситуації життя дорослого, які діти відтворюють в творчих іграх.

Саме в ігровій ситуації дитина починає використовувати предмети (кубик замість мобільного телефону, стілець замість автомобіля) і рольові замітники. І це початок шляху, який веде до засвоєння і використання всього багатства людської культури, яка передається із покоління в покоління у вигляді таких систем знаків як усна та писемна мова, математична символіка.

Про ігрові предмети та їх використання в грі писав Д. Ельконін. Дошкільники використовують в грі не ті предмети, які використовуються в діяльності дорослого, а інші, які тільки нагадують їх і дозволяють виконувати ігрові дії, наштовхують дітей на шлях пошуку відповідних замітників; один і той самий замітник починає використовуватися для позначення різних предметів і навпаки. Це вже елементи уяви, творчості.

Д. Ельконін писав, що граючись, дитина, максимально реалізує свої можливості і здібності, які вона усвідомила в процесі взаємодії з людьми. Гра для дошкільника сама цікава діяльність. Гра дає дітям можливість проявити власну активність і самостійність [15, с. 355].

В реальному житті дитини дошкільника всі ці прості, на наш погляд, дії дитина не завжди може виконати сама, без допомоги дорослого. А гра не вимагає від нього в цьому плані особливих зусиль, так як не зв'язана з отриманням якогось практичного результату. Тому в грі дитина може стати героєм, пілотом дельтаплану, перукарем, шофером, вихователем. Гра, з однієї сторони, забезпечує дитині свободу, дозволяє реалізувати свої бажання, інтереси, а з другої сторони – допомагає долучитися до широкої сфери життя людей, які її оточують. В цьому сенсі гра розширює горизонти дитячого життя, дозволяє активно відобразити оточуюче, краще зрозуміти і засвоїти сутність людських дій і відношень, орієнтуватися в предметних умовах.

У зв'язку з цим можна сказати, що дорослі не завжди розуміють місце та роль творчих ігор в житті дитини. Дошкільне дитинство – це повноцінний етап життя людини. Для розвитку дитини на етапі дошкільного дитинства необхідна

доросла людина, яка є порадиником, помічником, другом, наставником, опорою та захистом, джерелом розвитку, скарбницею інформації для усвідомлення досвіду взаємодії.

Підтримуючи дитину, дорослий повинен відчувати у собі дитячий світ, розвивати здатність до розуміння дітей і всього, що з ними відбувається, мудро ставитися до їх вчинків, вірити, що дитина помиляється, а не порушує правила навмисне, захищати її, не думати про неї погано, несправедливо і, найголовніше, не ламати індивідуальність дитини, а виправляти і спрямовувати її розвиток, пам'ятаючи, що дитина знаходиться у стані самопізнання, самоствердження, самовиховання.

Це можна реалізувати засобами сюжетно-рольової гри. Так російський психолог О. Леонтьєв відзначив, що причина перетворення сюжетно-рольової гри на провідну діяльність дітей дошкільного віку полягає у розширенні усвідомлюваного нею предметного світу за допомогою взаємодії з дорослим. До нього належать не лише предмети, які становлять найближче оточення дитини, з якими вона сама може діяти (мобільний телефон, а часом і комп'ютер), а й предмети, дії дорослих, які для неї фізично недоступні. У сюжетно-рольовій грі можна робити все, що недоступне в реальному житті: самостійно керувати автомобілем, літаком, поїздом, робити покупки, гребти веслами, виховувати дітей.

Саме в грі, а не в інших якихось видах діяльності, діти мають найбільшу можливість бути самостійними, за своїм бажанням спілкуватися з однолітками, реалізовувати та поглиблювати свої знання та вміння, які вони усвідомлюють під час взаємодії з дорослими та відзеркалюють цей досвід в творчих іграх. Гра для дошкільника – спосіб пізнання оточуючих. Граючись, він пізнає колір, форму, властивості матеріалів, числові відношення, вивчає рослинний та тваринний світ. Через гру дитина входить у світ дорослих, оволодіває духовними цінностями, засвоює попередній соціальний досвід.

Сучасний науковець К. Карасьова стверджує, що основними умовами збереження дитячої гри у дошкільному віці є: включення дитини у систему

активної взаємодії з довкіллям та соціальним середовищем через ігрові та рольові дії, які виявляють індивідуальні особливості кожної дитини; опанування соціального простору через ігрові та реальні взаємини з дорослими та однолітками; постійне розширення та зміна навколишнього середовища через зміну та доповнення сюжетних ліній; розвиток регулятивної функції поведінки через опанування ігрових правил; засвоєння принципів партнерських стосунків у спільній ігровій діяльності через діалогічне спілкування у сюжетно-рольовій грі; навчання вмінь самостійно ставити мету, визначати сюжет гри, організувати ігрову діяльність, підпорядковувати свою поведінку ігровим вимогам, планувати гру; сприяти залученню дитини до культурологічно-історичних досягнень суспільства у збагачення змістової сторони гри та опанування дієвої сторони спілкування через систему знаків.

Т. Піроженко та К. Карасьова підкреслили, що розвиток ігрової діяльності передбачає поетапну передачу дітям ігрових умінь та навичок партнерської взаємодії. Становлення партнерської взаємодії у дошкільному дитинстві розуміють як процес нових форм спілкування, що характеризується від дії до взаємодії, від відчуття до співчуття, від сприйняття до прийняття, від управління до спільного планування [6].

При втручанні вихователя або когось з дорослих в ігри дітей дошкільного віку, порушується їх задум, тоді діти звикають діяти за вказівками і в них розвивається невпевненість у своїх силах. Тому необхідно визначити особливості методики керування творчими іграми дітей дошкільного віку.

На сучасному етапі не правильно думати, що розвиток творчих ігор в дошкільному віці може проходити стихійно, що дитина самостійно, без всякого керівництва зі сторони вихователя, може зрозуміти суспільні відношення, які існують між дорослими людьми, суспільний зміст їх діяльності. Доцільно якщо новий зміст вносить у гру вихователь. Знайомлячи дітей з оточуючою дійсністю, розкриваючи їм у доступній для них формі суспільні функції людей і суспільні відношення між ними, дорослі тим самим сприяють розвитку гри, її змісту та усвідомленню досвіду взаємодії [16, с. 12].

Наслідуючи вихователя чи батьків, дитина практично відтворює ті відношення, які вона спостерігала в оточуючому її житті. Батьки та вихователі мають бути не байдужими до того, як і у що грають їхні діти та вихованці. Спочатку звички, погані чи хороші, а потім риси характеру малюка формуються у грі. Жорстоке поводження зі своєю лялькою, не бажання поступитися другій дитині іграшкою, неохайність у поводженні із своїми іграшками формують такі негативні риси характеру як егоїзм, неохайність, жорстокість, впертість тощо. Але якщо дитина дбайливо відноситься до своїх іграшок, береже їх, у грі вмів виконувати покладені на неї обов'язки, підкоряється ігровим правилам, то у такої дитини сформуються такі цінні риси характеру, як дисциплінованість, охайність, бережне відношення до предметів, чуйність до оточуючих, дружелюбність [5, с. 65].

Вихователь повинен постійно висловлювати захоплення з приводу вдаливих дій малоактивних дітей, підтримуючи їх та заохочуючи до самостійної творчої діяльності. М. Лісіна відмічає, що дитина дошкільного віку тоді відчувається добре, коли навіть його неправильні дії підтримуються вихователем. Вихователь не може позбавляти дитину права на помилку. Це допомагає дошкільнику краще усвідомити свою діяльність, висловити емоційне ставлення до різних життєвих ситуацій, які моделюються в самостійній грі. Дитина навчається свідомо контролювати хід гри, налагоджуючи взаємодію між іграшками персонажами.

За визначенням М. Лісіної педагогічна оцінка виконує стимулюючу роль, сприяє формуванню в дітей позитивного ставлення до індивідуальної ігрової діяльності, впевненості у власних діях. На наш погляд, основними засобами розвитку самостійної ігрової діяльності дошкільників, виступають ігри, які виникають з ініціативи дорослого: будівельні, рухливі, дидактичні. У процесі таких ігор вихователь може розвивати цікавість до ігрової взаємодії, допомагати дітям засвоювати нові ігрові засоби спілкування, навчати встановлювати партнерські стосунки з однолітками, доводити розпочату гру до кінця, оцінювати результати власної діяльності.

Т. Поніманська проаналізувавши дослідження педагогів і психологів відмічає, що будівельно ігрова діяльність, яка самостійно розігрується дитиною дошкільного віку найяскравіше сприяє виявленню індивідуальної особливості, інтересам, нахилам, знанням, уявленням дитини, яка самостійно обирає тему будови, придумує нові споруди, розв'язує конструкційні завдання [11, с. 346].

Ігри з будівельним матеріалом розвивають у дітей дошкільного віку довольність психічних процесів (сприймання, пам'яті, мислення, уяви, спостережливості), формують інтерес до техніки, також приносять дітям емоційну насолоду, почуття радості від вирішення різноманітних конструкційних завдань, зміцнюють віру в свої сили, виховують почуття власної гідності. Ознайомлення з будівлями і спорудами, архітектурними пам'ятками розвиває у дошкільників смак, інтерес до архітектури [11, с. 349].

Вперше в житті дитини суворі вимоги до поведінки, власне в тій діяльності, яка їй подобається, вносять рухливі ігри. Цими вимогами є правила гри, яких за будь-яких умов треба дотримуватися, інакше дитина стає нечесним гравцем, який заслуговує на покарання. Це є прообразом складного дорослого життя, де потрібно підкорятись правилам, виконувати вимоги, вміти вигравати і програвати. Дітям дошкільного віку це вдається не відразу, тому що деякі з них прагнуть лише виграти, диктуючи свою волю, не узгоджуючи свої дії з товаришами по команді. Дорослий повинен враховувати всі ці нюанси під час проведення рухливих ігор, здійснювати індивідуальний підхід. Заняття іграми повинні сприяти вихованню дружби, чесності, свідомої дисципліни, відповідальності.

Так Т. Тристапшон вважає, що серед ігор дошкільників особливе місце займають дидактичні ігри, тобто ігри, спеціально розроблені дорослими з метою навчання або розвитку нових здібностей. Відомо, що в дошкільному віці засвоєння нових знань і розвиток нових здібностей значно успішніше відбувається в грі, ніж на навчальних заняттях. Навчальна задача, поставлена в грі, має для дитини явні переваги. У ситуації гри дошкільнику зрозуміла сама необхідність придбання нових знань і способів дії. Дитина, захоплена задумом

гри, ніби не помічає, що вона навчається, хоча при цьому вона постійно наражається на перешкоди, які потребують перебудови її уявлень і способів дії [4, с. 10].

У грі ж дитина сама прагне навчитися тому, що вона ще не вміє. Цікаві дидактичні ігри створюють у дошкільників інтерес до вирішення розумових задач: успішний результат розумових зусиль, подолання труднощів приносить задоволення. Зацікавленість грою підвищує здатність до мимовільної уваги, загострює спостережливість, допомагає швидкому і міцному запам'ятовуванню.

В дидактичній грі формується вміння виражати свої думки у слові. Для того, щоб розв'язати ігрову задачу, потрібно порівняти ознаки предметів, встановити відмінність і подібність, узагальнити, зробити висновки. Дитина вчиться висловлювати самостійні судження, робити висновки і умозаключення, також вчиться уважно слухати, швидко знаходити потрібну відповідь на поставлене запитання, чітко і точно формулювати і висловлювати свої думки [11, с. 355].

Дидактична гра – явище багатопланове і складне. Це і метод навчання, і самостійна діяльність дошкільників, і засіб всебічного розвитку особистості. Вона входить в цілісний педагогічний процес, не ізольована від інших форм, засобів навчання і виховання [11, с. 358].

Вона спрямована і має завжди два аспекти:

1) пізнавальний, тобто те, чому ми повинні навчити дитину, які способи дії з предметами їй потрібно в даній грі передати;

2) виховний, тобто ті способи співпраці, форми спілкування і ставлення до інших людей, які слід прищепити дітям [8, с. 361].

В обох випадках мета гри повинна формулюватись не як передача конкретних знань, умінь і навичок, а як розвиток певних психічних процесів, чи здібностей дитини. Задум гри повинен спиратися на конкретні потреби і схильності дітей, а також особливості їхнього досвіду.

Психологи вважають, що у дидактичній грі як формі навчання закладено одночасно два завдання: навчальне (пізнавальне) та ігрове (розважальне). Відповідно до цього вихователь водночас навчає дітей і грає разом з ними, а діти, граючись, навчаються. Пізнавальний зміст навчання виражається у певних дидактичних завданнях, що мають на меті, наприклад, сенсорне виховання і мовленнєвий розвиток дітей.

Дидактичні завдання ставляться перед дітьми не безпосередньо, як на занятті, а тісно пов'язуються з ігровими завданнями та ігровою дією. Дидактична мета, прихована в ігровому завданні, стає непомітною для дитини, і засвоєння пізнавального змісту відбувається ненавмисно, у процесі цікавих для дитини ігрових дій (ховання і пошуку, загадування і відгадування, елементів змагання у досягненні ігрового результату). Основним стимулом, мотивом виконання дидактичного завдання стає не пряма вказівка вихователя і бажання дітей навчитись, а природне прагнення до гри, бажання досягти ігрової мети, виграти.

Отже головною метою впливу педагога на розвиток ігрової діяльності дітей дошкільного віку є збереження і розвиток самостійності дітей. Лише за такої умови творча гра справляє позитивний вплив на усвідомлення досвіду взаємодії та соціалізації дітей старшого дошкільного віку.

Висновки. Отже, всебічний розвиток дітей старшого дошкільного віку у грі досягається насамперед різноманітною направленістю змісту ігор. Одне із актуальних завдань сучасної дошкільної педагогіки – використання в навчально-виховному процесі різноманітних видів ігор. Існуюча різноманітність ігор спрямовує їх направленість на всебічний розвиток дітей-дошкільників, які обумовлюють найголовніші зміни в психічних процесах і психологічних особливостях особистості, які визначають інтереси дитини і її відношення до дійсності, особливості взаємовідношень з оточуючими людьми. В процесі творчої гри, під правильним керівництвом дорослого, проходить становлення дитини як особистості, в ній формуються ті якості її психіки, які необхідні в майбутньому в навчальній діяльності та у праці дитини.

ЛІТЕРАТУРА

1. Базова програма розвитку дитини дошкільного віку “Я у Світі” / [М-во освіти і науки України, Акад. пед. наук України ; наук. ред. та упор. О.Л. Кононко]. – К. : Світлич, 2008. – 430 с.
2. Базовий компонент дошкільної освіти в Україні // Дошкільне виховання, 1999. – № 1. – С. 5–19.
3. Гончаренко С.У. Український педагогічний словник / С.У. Гончаренко. – К. : Либідь, 1997. – 373 с.
4. Дидактичні та сюжетно-рольові ігри. 5-6 роки життя. / [упоряд. Т.Г. Тристапшон]. – Х. : Вид. група “Основа”, 2007. – 86 с.
5. Дудткєвич Т.В. Дошкільна психологія : навч. пос. / Т. В. Дудткєвич. – К. : Центр учбової літератури, 2007. – 392 с.
6. Карасьова К.В. Самодіяльні ігри дитини / Катерина Карасьова, Тамара Піроженко. – К. : Шк. світ, 2011. – 128 с.
7. Мухина В.С. Возрастная психология. / В. С. Мухина. – М. : Академия, 2000. – 456 с.
8. Основи психології і педагогіки : навч. посіб. – 2-ге вид., випр. і доп. / [А.В. Семенова, Р.С. Гурін, Т.Ю. Осипова, А.М. Ващенко ; за ред. А.В. Семенової].– К. : Знання, 2007. – 341 с.
9. Організація ігрової діяльності дітей дошкільного віку / [авт.-упор. А.П. Бурова]. – Тернопіль : Мандрівець, 2010. – 256 с.
10. Піроженко Т.О. Особистість дошкільника: перспективи розвитку : навч.-метод. посіб / Т. О. Піроженко. – Тернопіль : Мандрівець, 2012. – 136 с.
11. Поніманська Т.І. Дошкільна педагогіка : навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. / Т. І. Поніманська. – К. : «Академ-видав», 2004. – 456 с.
12. Психологічна енциклопедія / [авт.-упоряд. О.М. Степанов]. – К.: “Акадевидав”, 2006. – С. 90 ; С. 170.– 24 с.
13. Сухомлинський В.О. Серце відаю дітям. Народження громадянина. Листи до сина / В. О. Сухомлинський // Вибрані твори. – у 5 т. – К. : Рад. школа, 1977. Т. 3. – 670 с.
14. Эльконин Д.Б. Психология игры / Д. Б. Эльконин. – М. : Владос, 1999. – 360 с.
15. Эльконин Д.Б. Творческие игры детей дошкольного возраста / Д. Б. Эльконин. – М. : Издательство Академии педагогических наук, 1957. – 24 с.

К. Каплунова

РАЗВИВАЮЩИЙ ПОТЕНЦИАЛ ТВОРЧЕСКОЙ ИГРЫ ДЕТЕЙ СТАРШЕГО ДОШКОЛЬНОГО ВОЗРАСТА

В статье обосновано развивающий потенциал творческой игры старших дошкольников, раскрыто её влияние на личностное развитие дошкольника. Определены основные характеристики творческой игры как ведущего вида деятельности в период дошкольного детства.

Ключевые слова: *игра, игровая деятельность, творческие игры, сюжетно-ролевые игры.*

К. Kaplunova

DEVELOPING POTENTIAL OF CREATIVE GAME OF CHILDREN OF SENIOR PRESCHOOL AGE

In the article the developing potential of the creative play of senior preschoolers, disclosed its impact on the personal development of preschoolers. The main characteristics of creative play as a leading activity during preschool childhood.

Keywords: *game, play activities, creative games, role-play games.*